

על הספר

ספר זה תורגם והועתק מספרון קטן בשפה הגרמנית, שראה אור לראשונה בתחילת המאה הקודמת. הציורים הם של אלסה ואנז-ויטר (1882–1973), אשר הוציאה למעלה ממאה וחמישים ספרי ילדים מצויירים, מלווים בחרוזים וסיפורים של סופרים שונים.

הסיפור שבספרון הוכן בחרוזים על ידי מקס דינגלר (1883–1961), סופר, זואולוג וחוקר ידע-עם.

הספרון הודפס במקורו על פס ניר באורך של כמטר וחצי, מקופל בין שני דפי קרטון. הוא כתוב באותיות גותיות, סוג אות גרמנית עתיקה בה לא משתמשים היום גם בגרמניה. הספרון שבידי הוא המהדורה הראשונה של הספר, שהודפסה בארבעת אלפים עותקים. אחריה עוד יצאו מהדורות רבות, האחרונה מהן לפני שנתיים בלבד. מסתבר שהסיפור והציורים אהובים מאוד על ילדי גרמניה, ואולי גם ילדי ישראל יאהבו אותם.

יוחנן דביר

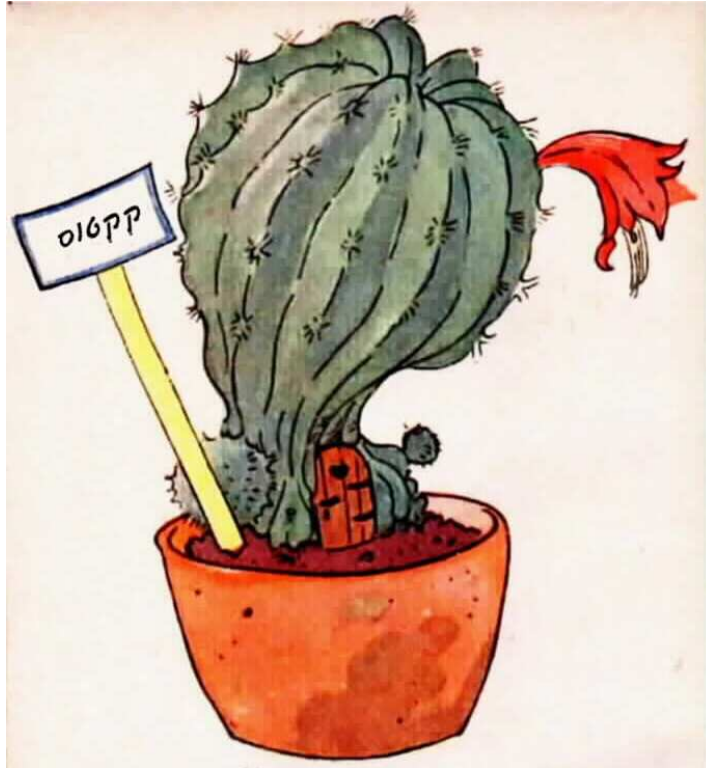
להבות הבשן 2004

נסיכה טוליפ ציירה אלסה ואנז-ויטר סיפר מקס דינגלר

תרגם, ערך והדפיס
יוחנן דביר

אני קורא ספרים
סידרה לזכרו של
אסא דביר (1954-1975)

להבות הבשן 2004



ביניהם, בעציץ קטן קקטוס קוצני, צורתו מוזרה, אך חושב את עצמו ליפה במיוחד.



נקי ומסודר אצל דודה עמליה .
על אדן החלון עציצי פרחים. הנה צבעוני קטן
שרק בקע מהניצן
וממולה פרח גדול ופתוח, אדום כמו אש.



אור הירח נפל על הפרח הצעיר וממנו יצאה
נערה יפהפיה, הנסיכה טוליפ.



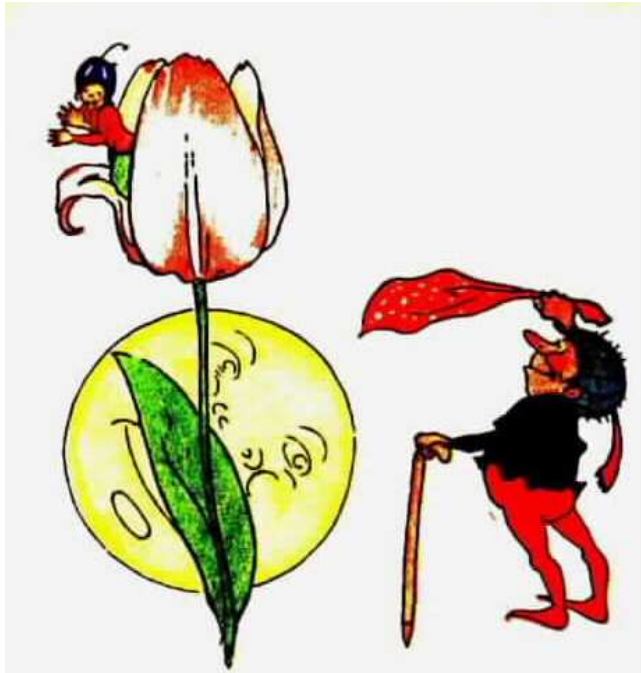
אך שמעו מה קרה הלאה.
בא הלילה, העולם נרדם ורק הירח הציץ מבין
העננים.
עוד טרם ראו אותו הפרחים וכבר החלו חיים



אור הירח נפל גם על העציץ הקטן, ואמר:
"יצא-נא מי שגר כאן."
ואמנם יצא ממנו גמד חסון לאור הזוהר.



וממולה מהצמח הגדול יצא הנסיך, אדון טוליפן.
הוא נראה יפה ונהדר.



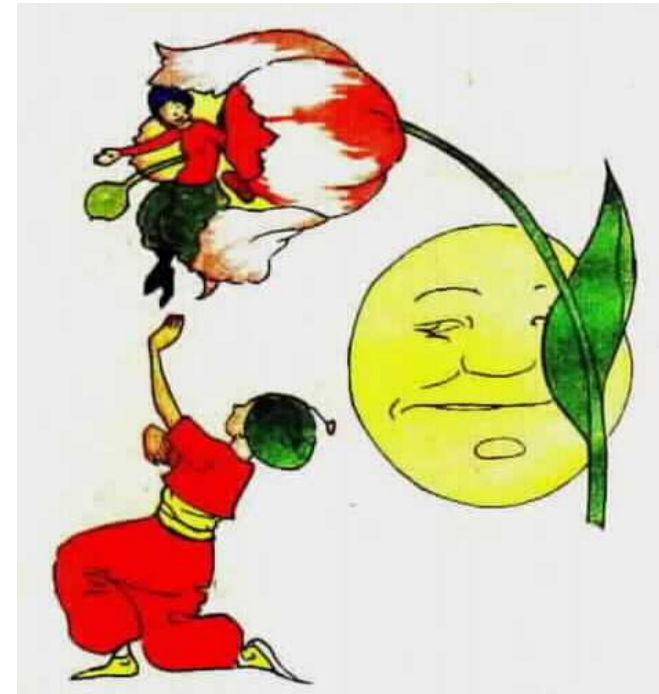
הקקטוס התאהב מיד בנסיכה וחשב שאין זוג
יפה יותר מאשר הוא ועלמת טוליפ.
אך זו אמרה בנימוס "אנא אדוני, הנח לי, כי אני
חוששת מהקוצים שלך."



ועתה החלו חליפות מסרים, אותם העבירה
צרעה. היא בעלת שם עולמי כבלדרית של
נאהבים בעולם הפרחים.



אך האדון קקטוס התרגז נורא. הוא זעק: "אני אוהב אותה לא פחות ממך!" הוא עלה על זחל האימים שלו והזמין את הנסיך להתמודדות.



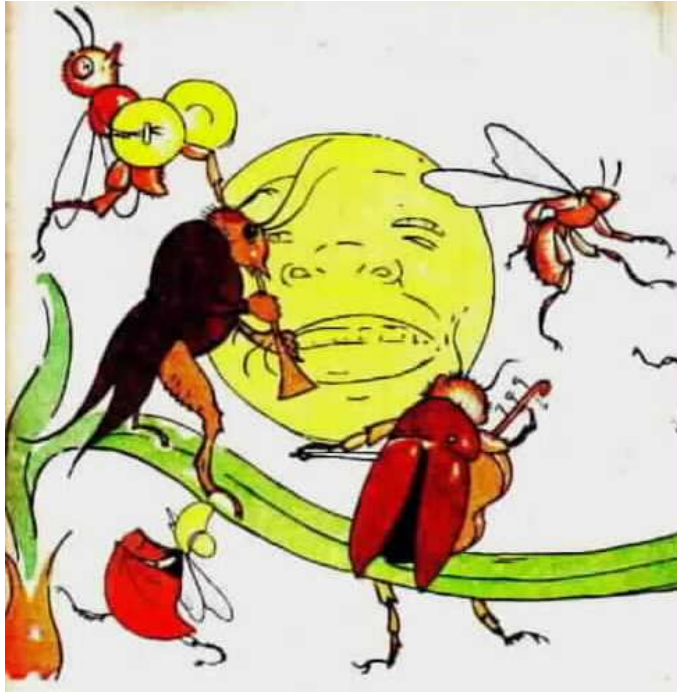
שמע זאת הנסיך והגיע מיד. הוא כרע ברך והודיע: "הנסיכה, אני אוהב אותך!"



ובמכה אחת הפיל את הגמד על אדן החלון.



הנסיך יצא מיד לראותו רוכב על דבורה
עוקצנית,



התזמורת הצרצרים הצטיינה במיוחד.



עוד באותו הלילה נערך טקס הנשואין. שמחה גדולה שררה וצחוק רם.



ורק אחד נשאר בעציץ הקקטוס בעל הראש הקוצני.
הוא נשאר עם פרצוף חמוץ. אתם מופתעים?
אני לא.



כך התנחלו החיים על אדן החלון של דודה
עמליה.
כשהגיע האביב, הדודה העבירה את הצמחים
לגינה שלה.